

DEEL 1

1.

‘Hoihoi, slaap je nog? Ik sta bij de achterdeur, doe je even open?’

Ineke, vriendin sinds hun kindertijd, was voorbij komen fietsen en vond die dichte gordijnen nogal vreemd. Niets voor Aaltje. Ineke stond bij de achterdeur, die nog steeds op slot zat, nam haar mobiel en liet die net zo lang overgaan tot er een antwoord kwam in plaats van een ingesproken bericht.

Daar stond Aaltje, een grote bos ongekamde haren, nachtjapon met vlekken, blote voeten, en een intens verdrietig gezicht.

‘Peet is weg, hij woont bij een ander, snap je dat nou. Zomaar, van de ene dag op de andere laat hij een briefje achter. Hij wil niet meer bij mij wonen.’

Ineke sloeg haar armen om Aaltje heen. De huilbui kwam vanuit haar diepste zelf, leek niet op te houden, maar Ineke was geduldig.

‘Ik ga even koffie zetten, je hebt genoeg wijn op zo te zien en te ruiken, sterke koffie zal je goed doen.’

Heb je al wat gegeten? Zal ik een boterhammetje voor je smeren? Gekookt eitje erbij?

Als jij nu even je gezicht gaat wassen en je tanden poetsen, zitten we straks samen aan de lunch en kun jij me alles vertellen.’

Meer dan vijftwintig jaar waren ze inmiddels getrouwd, in het begin traditioneel, hij had een baan,

verdiende goed, en Aaltje bleef thuis, zorgde ervoor dat het huis er netjes uitzag, kookte lekker, en besteedde veel tijd aan vrijwilligerswerk. Ze zette zich in bij veel verenigingen voor het secretariële gedeelte, daar was ze goed in en ze deed het graag. Later pakte ze een studie op, verdiepte zich in verschillende talen, ontmoette veel mensen en genoot van het leven, naar ze dacht samen met Peet. Daarom was het zo'n ongelooflijk verdrietige omslag toen hij op een avond de trap af was gekomen met in zijn hand een tas.

‘Ik moet nog even weg’, hoorde ze hem zeggen, en haar antwoord: ‘ok, tot straks’.

Later vond ze een briefje op hun bed, op haar kussen, dat hij even moest nadenken, ze hoefde hem niet te bellen, hij zou de telefoon niet opnemen.

Waar hij naar toe was gegaan, stond er niet bij.

Hoe gek het ook was, de spookgedachten die ze verwachtte, kwamen niet. Ze ging naar bed, en viel in slaap. Ze vertrouwde er op dat het ‘gewoon’ goed zou komen, net als altijd.

De volgende morgen belde ze naar zijn werkgever, die haar vertelde dat Peet een paar dagen op zakenreis was en dat ze hem mobiel zeker zou kunnen bereiken, tenzij hij die uit gezet had.

‘Hoi schat, ik hou van je, laat je me weten waar je naar toe bent? Zou ik wel fijn vinden,’ zei ze tegen zijn antwoordapparaat.

Aan het eind van de week was hij thuis gekomen om te vertellen dat zijn liefde voor haar als een kaarsje was

opgebrand, en dat hij een ander lief had gevonden en bij haar ging wonen.

‘Zulke dingen gebeuren, lieverd, deze verliefdheid is me overkomen. Net zoals ik ooit verliefd werd op jou. Natuurlijk is het verdrietig, Aaltje. Over de financiële afwikkeling hoef je je geen zorgen te maken. Je kunt hier blijven wonen totdat we de scheiding hebben geregeld, daarna verkopen we het huis en kunnen we alle twee een nieuwe stap maken.

Vanzelfsprekend wil ik je helpen bij het zoeken van een andere woning.’

Peet had er waarschijnlijk heel goed over nagedacht, zijn verhouding moest al lang aan de gang zijn en zijn vertrek bij Aaltje was voor hem een weloverwogen stap.

Het gemak waarmee Peet praatte over ‘zijn’ beslissing maakte haar boos en nog verdrietiger. Hoe kwam het dat het haar nooit opgevallen was, dat zij niet had gemerkt dat hun liefde bekoelde.

Dagenlang sloot ze zich thuis op, liet de gordijnen dicht, deed geen boodschappen, stilde haar honger met de dingen die ze nog wel in huis had, beschuiten, jam, vlees uit de vriezer, en iedere dag minstens een fles wijn.

Peet was altijd zo begaan met zijn wijnkelder, met zelfs een paar oude wijnen die hij waarschijnlijk alleen maar bewaarde om ze te bewaren, opdrinken zou hij ze nooit.

Aaltje was van plan alle flessen die hij zo zorgvuldig bij elkaar had gespaard, op te drinken, dan kon hij die niet meenemen om er met die ander van te genieten. Langzaam veranderde haar verdriet in boosheid,

boosheid omdat ze zo naïef was geweest, en nooit rekening had gehouden met veranderingen in het leven.

Ze had nooit gedacht dat ze ooit alleen zou zijn, omdat Peet misschien zou overlijden, en helemaal nooit over de vraag of hij wel bij haar zou blijven wonen. Moest ze nu op zoek naar een baan, geld gaan verdienen? Potverdorie, wat een problemen, en dat alleen omdat hij zijn jongeheer bij iemand anders wilde gebruiken.

Met een glas wijn uit een dure fles kon ze luchtiger nadenken over zoiets als zijn kleren, die niet langer bij haar in de kast hoefden te hangen. Ze propte zijn pakken en al zijn schoenen in een paar plastic zakken. Zijn stropdassen gaf ze hier en daar een knipje, zodat hij ze niet meer kon gebruiken. Dat had ze eens in een damesblad gelezen en er toen om gelachen, net goed, het luchtte op. De zakken zette ze bij de voordeur, zodra hij zich zou melden, moest hij die zakken meenemen. Hoe die pakken uit die zakken zouden komen, kon haar geen klap schelen, eigen schuld, dikke bult, en ze dronk haar glas leeg.

Heerlijke wijn trouwens.

Het huis was inmiddels veranderd in een chaos, ze moest overal overheen stappen, en dat ging niet al te gemakkelijk in haar toestand.

Zo goed en zo kwaad als het ging zette ze een CD-tje op van Conny van den Bosch, ‘Ik ben gelukkig zonder jou’, het volume zo hard mogelijk en ze zong nog harder

mee, telkens opnieuw, totdat ze van vermoeidheid met haar lege glas op de bank in slaap viel.

Met haar verstand kon ze er een draai aan geven dat hij haar had ingeruild voor zo'n huppelkut, zoals Yoep het in een oudejaarsconferentie had genoemd, maar diep van binnen begreep ze er niets van. Haar liefde voor Peet was onvoorwaardelijk en ze dacht dat het bij Peet ook zo was en ze had nooit kunnen bedenken dat zijn gevoel zou veranderen.